

Arrest

nr. 156 218 van 9 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 18 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 16 december 2010 België binnen, en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 30 maart 2011 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 66 340 en 66 341 van 8 september 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 18 mei 2011 en 5 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 8 maart 2013 wordt de aanvraag ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 18 maart 2013 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.05.2011 en 08.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25.07.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor O.A. (...). Na onderzoek dd. 06.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage), kwam onze arts-adviseur tot volgende conclusie:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequaat© behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard ten aanzien van de drie verzoekende partijen en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de eerste verzoekende partij beschikt gezien haar leeftijd (4 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de tweede en de derde verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de eerste verzoekende partij onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Reule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekers op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft

genomen. de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de behandeling van de ziekte beschikbaar is in land van herkomst, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 18.05.2011 en 08.08.2011, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekers aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekers niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In hun schriftelijke aanvraag dd. 18.05.2011 en 08.08.2011 hadden verzoekers nochtans formeel aangeboden dat zij bereid zijn om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid zijn om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling. (zie Verzoekschrift dd. 18.05.2011 en 08.08.2011 : De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard te allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van O.A. (...) hetzij met verzoekers zelf. Verzoekers zijn vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van O.A. (...) tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekers minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 18.05.2011 en 08.08.2011 helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij O.A. (...) of bij zijn artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Rusland; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekers onderwerpen aan een medisch onderzoek om hun actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekers aangaande de (actuele) gezondheidsproblemen van verzoekers. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekers voorgelegde verslagen tegengesproken.

De arts-attaché meldt in zijn medische evaluatie dd. 06.03.2013 dat bij O.A. (...) wegens geboortetrauma met navelstrengomcirkeling een ernstige asfyxie vastgesteld is, met als gevolg een volledig verlamde baby. Later traden er slikproblemen op en epilepsie. O.A. (...) lijdt aan luchtwegproblemen, ernstige mentale retardatie, afwezigheid van visueel contact, globale ontwikkelingsachterstand, centrale motorische stoornis type spastische quadriplegie en een ernstige cerebrale toestand. De enige behandeling voor dit onomkeerbaar beschadigd kind bestaat in een levenslange ondersteunende therapie te geven.

Tevens verwijst de arts-attaché in ditzelfde advies mbt de beschikbare behandelingen naar enkele websites om dan vervolgens te concluderen dat er geschikte ziekenhuizen en gespecialiseerde opvolging beschikbaar zijn in Rusland. Het gaat niet op dat men verzoekers, middels het advies van de arts-attaché, simpelweg doorverwijst naar enkele instanties zonder er verder op in te gaan.

De slechte medische toestand van O.A. (...) wordt echter wel weerhouden als ernstig en wordt beschouwd als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Verzoekers hebben objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan O.A. (...) lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan hij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekers voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw.

wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Dat dient benadrukt te worden dat O.A. (...) weldegelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekers geweigerd wordt, zonder verzoekers zelf medisch te onderzoeken.

O.A. (...) wordt momenteel in leven gehouden door middel van sonde voeding. Niet alle medicatie die noodzakelijk is voor zijn behandeling is tevens beschikbaar in zijn land van herkomst.

Bovendien zijn verzoekers van Armeense origine, waardoor zij ernstig zullen worden gediscrimineerd door het Russisch gezondheidssysteem.

De zorgen waarvan dit gehandicapt kind afhankelijk is hebben bij de ouders en dan voornamelijk bij de moeder, P.N. (...), geleid tot ernstige slaapstoornissen, overbelasting en psychische problemen. Zij wordt voor haar aandoeningen dan ook behandeld met anxiolytica/hypnotica.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoekers geweigerd wordt.

Verwerende partij heeft de medische attesten echter niet adequaat en onvoldoende onderzocht: de gezondheidstoestand van O.A. (...) moet medisch opgevolgd worden in België, met name door zijn vertrouwde artsen en in zijn vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat de medische behandeling in Rusland niet meer voldoende is om de gezondheidstoestand van O.A. (...) te verbeteren.

Er bestaat weldegelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van Rusland dat de gezondheid van personen in gevaar brengt en in het bij zonder dat van O.A. (...), in geval verzoekers gedwongen zouden moeten terugkeren naar Rusland.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Het is duidelijk dat de nodige medische opvolging niet beschikbaar en onbereikbaar is in het land van herkomst van verzoekers. Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Verzoekers zijn niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moeten terug van nul beginnen in Rusland. Het is bovendien kort door de bocht om te stellen dat, omdat zij nog familie hebben in Rusland, zij ook vanzelfsprekend kunnen rekenen op hun financiële steun.

In geval van terugkeer naar Rusland is het onbetwistbaar dat verzoekers geen recht zullen hebben op de zorgen die zij nodig hebben, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze personen, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvragers de bescherming inroepen wegens hun gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekers aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van hun aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekers, bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Rusland, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekers en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekers stellen een schending voor van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van de artikel 2 en 3 van het EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij betogen dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit tot haar beslissing is gekomen en dat de elementen op onvoldoende wijze in overweging werden genomen. Ze menen dat de ambtenaar-geneesheer hen aan een medisch onderzoek diende te onderwerpen. Uit de door hen voorgebrachte attesten blijkt dat er gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is. Ze menen ernstig gediscrimineerd te worden en voeren aan dat er een gebrek in het gezondheidssysteem is in Rusland.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor een schending van artikel 3 EVRM geenszins aannemelijk wordt gemaakt. Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet genereert een verblijfsrecht om medische redenen voor personen die, omwille van de severiteit van hun aandoening waaraan zij lijden, en bij een gebrek aan een adequate behandeling een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (RW, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt in haar rechtspraak dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42).

Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden.

In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 geeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en waarin de principes worden herhaald die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

In het arrest Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze principes bevestigd (EHRM, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique, 20 maart 2012, n° 10486/10, §§ 82- 85).

Uit de lezing van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en uit de bewoordingen het eraan gelieerde artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat, om deze hoge drempel te bereiken, het in de eerste plaats vereist dat de aandoening levensbedreigend is omwille van de kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008; EHRM, D. t. Verenigd Koninkrijk, 2 mei 1997)

Met betrekking tot de vraag naar de beschikbaarheid van een adequate behandeling in het land van herkomst oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het reeds aangehaalde arrest N. v. United Kingdom als volgt:

"44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A no. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individual's fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A no. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While it is necessary, given the fundamental importance of Article 3 in the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases, Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States."

Vrij vertaald:

"44. Hoewel het EVRM veel rechten bevat van sociale of economische aard, is zij in essentie gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten (Airey t. Ierland, arrest van 9 oktober 1979, Series A nr. 32, §26). Bovendien is het inherent aan het EVRM dat een juist/eerlijk evenwicht wordt gezocht tussen enerzijds het algemeen belang van de gemeenschap en anderzijds de behoefte van de bescherming van individuele fundamentele rechten (zie Soering t. Verenigd Koninkrijk, arrest van 7 juli 1989, Series A, nr. 161 §89). De vooruitgang in de medische wetenschap, tezamen met de sociale en economische verschillen tussen landen, impliceren dat de kwaliteit van behandeling voorhanden in lidstaten sterk kan verschillen van deze van het land van herkomst. Hoewel het voor het Hof noodzakelijk is, gelet op het fundamentele recht vervat in art. 3 EVRM, een zekere flexibiliteit aan de

dag te brengen om in uitzonderlijke gevallen verwijdering te voorkomen, impliceert art. 3 EVRM niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen."

Dergelijke hoge drempel werd ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, onder andere in het arrest nr. 72.086 d.d. 19 december 2011. In deze zaak werd kwaliteit van het verzorgingssysteem in Kosovo wordt aangekaart. De Raad oordeelde dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM. Tevens stelde de Raad dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM.

Gelet op het belang dat de Belgische wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, zijn de bovenstaande principes bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. (cf. RW, 23 mei 2012, nr. 81.570)

De ambtenaar-geneesheer oordeelde naar eer en geweten dat op basis van de beschikbare medische gegevens kan worden afgeleid dat verzoeker kan reizen en dat de adequate opvolging en medicatie beschikbaar is in het land van herkomst.

Verzoekers maken met hun betoog niet duidelijk waarom die motivering hen niet in staat stelt de determinerende motieven op grond waarvan de thans bestreden beslissing werd genomen, te begrijpen.

Verzoekers tonen aan de hand van hun algemene verklaringen, en gelet op de bovenstaande principes niet aan dat het administratief dossier elementen zou bevatten die niet verenigbaar zouden zijn met de vaststelling van de ambtenaar- geneesheer dat een adequate verzorging beschikbaar is in Rusland. Doch verzoekers laten na in concreto aan te tonen welke informatie verleend door de ambtenaar-geneesheer foutief zou zijn.

Waar zij kritiek leveren op het gegeven dat de ambtenaar- geneesheer niet is overgegaan tot een medisch onderzoek, kunnen zijn evenmin worden gevolgd.

Artikel 9ter, §1, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit de lezing van die bepaling blijkt dat de vraag naar de noodzaak van een medisch onderzoek wordt overgelaten aan het deskundig oordeel van de arts-dossierbehandelaar. Indien hij het nodig acht, kan hij de vreemdeling onderzoeken.

Verzoekers beperken zich tot de algemene stelling dat de ambtenaar-geneesheer tot een medisch onderzoek had moeten overgaan, omdat zijn oordeel omtrent de aandoening niet zou overeenstemmen met de inhoud van de door hun voorgelegde medische getuigschriften.

Hiermee tonen zij echter niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn beoordelingsbevoegdheid op een kennelijk onredelijke wijze heeft uitgeoefend.

Uit de kritiek die verzoekers leveren blijkt dat zij geenszins aan de hand van concrete elementen aantonen dat de thans bestreden beslissing buiten alle redelijkheid zou zijn genomen, maar zich beperken tot de verklaringen waarbij zij aangeven niet akkoord te gaan met de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer.

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de

ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer(RVV, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012)

Verzoekers maken niet aannemelijk dat verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze of op grond van een incorrecte feitenvinding tot de thans bestreden beslissing zou zijn gekomen. Noch tonen zij aan dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn gesteld om de documenten en bewijzen die zij relevant achten voor hun aanvraag, voor te leggen.

Daaruit volgt dat de thans bestreden beslissing, die afdoende werd gemotiveerd, werd genomen in overeenstemming met artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, de artikelen 3 en 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is niet ernstig.”

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 2 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat *“uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* of dat de eerste verzoekende partij *“lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*, waarbij wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 6 maart 2013. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

4.3.3.1. Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet gebeurt *“(d)e beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, (...) door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Hieruit blijkt dat er geen verplichting bestaat om de verzoekende partijen aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Te dezen blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur van 6 maart 2013 dat de verzoekende partijen ter staving van hun aanvraag zeer veel medische attesten hebben voorgelegd, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de arts-adviseur het niet dienstig achtte om een bijkomend onderzoek te doen of bijkomende inlichtingen in te winnen op het ogenblik dat hij reeds beschikte over voldoende gegevens inzake de medische situatie van de eerste verzoekende partij. De verzoekende partijen maken met hun algemene en theoretische kritiek, waarbij zij geenszins toelichten op welk punt precies het advies van de arts-adviseur en de medische verslagen van de behandelende geneesheer van de eerste verzoekende partij tot tegenstrijdige conclusies zouden komen, noch op welke wijze een medisch onderzoek *“ongetwijfeld een ander licht (had) geworpen op de zaak”*, niet aannemelijk dat ten onrechte werd nagelaten om hen aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

De verzoekende partijen menen dat de arts-adviseur in zijn medisch advies niet simpelweg kan verwijzen naar enkele websites zonder daar verder op in te gaan om hieruit te concluderen dat er geschikte ziekenhuizen en gespecialiseerde opvolging beschikbaar zijn in Rusland. Met betrekking tot de beschikbaarheid van de behandeling wordt in het bedoelde advies evenwel niet verwezen naar websites, doch wel naar informatie, afkomstig van de MedCOI-databank, die zich in het administratief dossier bevindt. De verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk waarom een verwijzing naar deze informatie niet zou volstaan om de conclusie dat er in Rusland geschikte ziekenhuizen en gespecialiseerde opvolging beschikbaar zijn te staven, noch dat deze conclusie op grond van onjuiste feitelijke gegevens is genomen. Zo brengen zij geen enkel begin van bewijs aan voor hun bewering dat er *“weldegelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van Rusland (bestaat) dat de gezondheid van personen in gevaar brengt”*.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, wordt in het medisch advies van de arts-adviseur nergens ontkend dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is, noch worden erin de medische aandoeningen geringschat. De arts-adviseur is immers nagegaan of de noodzakelijke medische behandeling in Rusland beschikbaar is en heeft daarbij geoordeeld dat er in Rusland *“(v)oor de chronische opvolging en behandeling van spastische kinderen (...) voldoende mogelijkheden (zijn)”*.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat niet alle medicatie die noodzakelijk is voor de behandeling van de eerste verzoekende partij beschikbaar is in hun land van herkomst, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maken hiermee geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot de bewering dat de verzoekende partijen door het Russische gezondheidssysteem ernstig zullen worden gediscrimineerd omwille van hun Armeense origine. De verzoekende partijen weerleggen hiermee niet wat in het advies van de arts-adviseur wordt gesteld, met name dat er in Rusland *“(v)oor de chronische opvolging en behandeling van spastische kinderen (...) voldoende mogelijkheden (zijn)”* en dat *“(u)it informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de staat alle Russische burgers het recht op gratis gezondheidszorg garandeert via het systeem van de verplichte ziektekostenverzekering”*.

Voor zover de verzoekende partijen opwerpen dat de zorgen voor de eerste verzoekende partij bij de ouders, en dan voornamelijk bij de derde verzoekende partij, geleid hebben tot ernstige slaapstoornissen, overbelasting en psychische problemen, wordt er op gewezen dat zij hiervan in hun aanvragen van 18 mei 2011 en 5 augustus 2011 geen gewag hebben gemaakt, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De verzoekende partijen beweren, doch tonen niet aan dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij in België moet worden opgevolgd *“door zijn vertrouwde artsen en in zijn vertrouwde kliniek, en dit zonder elke onderbreking”*, nu elke onderbreking *“een terugval van de vooruitgang (zal) betekenen”*. Zonder deze bewering enigszins te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Hetzelfde kan worden gesteld inzake de bewering dat *“het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst”*.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat slechts een machtiging tot verblijf moet worden toegestaan indien *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Te dezen heeft de arts-adviseur geoordeeld dat de noodzakelijke behandeling voor de eerste verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk is in Rusland. De verzoekende partijen, die geen enkel gegeven aanbrengen waaruit zou blijken dat een dergelijke verandering een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling met zich zou brengen, maken niet aannemelijk dat de arts-adviseur in strijd met deze bepaling heeft nagelaten een onderzoek te doen naar de gevolgen van *“de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong”*, noch dat dit onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorgen in Rusland wordt in het advies van de arts-adviseur van 6 maart 2013 in de eerste plaats overwogen dat *“de staat alle Russische burgers het recht op gratis gezondheidszorg garandeert via het systeem van de verplichte ziektekostenverzekering”*, dat iedereen verzekerd is, dat de medicatie voor de behandeling van de betrokkene gratis is, dat er een systeem van gespecialiseerde staatsinstellingen bestaat voor hulpbehoevende ouderlingen en invaliden (volwassenen en kinderen) waar zij kosteloos kunnen verblijven en gratis medische zorgen ontvangen en dat kan worden verondersteld dat de tweede en de derde verzoekende partij als ouders van de eerste verzoekende partij *“ook hun bijdrage leveren in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst”*, aangezien zich in het dossier *“geen enkele aanwijzing (bevindt) dat de ouders van betrokkene arbeidsongeschikt zijn en (er) bovendien kan (...) van worden uitgegaan dat personen met de leeftijd van 32 en 27 jaar nog toegang hebben tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst”*. In het licht van deze motieven, die determinerend zijn om te besluiten dat *“(d)e financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen (...) voldoende gegarandeerd (is)”*, vormt de overweging dat het *“(o)verigens (...) erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene in de Russische Federatie (...) geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp”* slechts een overtuigend motief, zodat de eventuele gegrondheid van de grief van de verzoekende partijen dat het *“kort door de bocht (is) om te stellen dat, omdat zij nog familie hebben in Rusland, zij ook vanzelfsprekend kunnen rekenen op hun financiële steun”*, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen voeren nog aan dat de *“reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet”*. Uit de lezing *a contrario* van het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet blijkt nochtans duidelijk dat de vreemdeling die niet op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, geen aanspraak maakt op een verblijfsmachtiging in toepassing van deze bepaling.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat “(h)et afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, (...) mogelijk een schending (kan) inhouden van artikel 3 EVRM”, mist het middel feitelijke grondslag, nu met de bestreden beslissing de aanvragen van 18 mei 2011 en 5 augustus 2011 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet onontvankelijk, doch wel ongegrond werden bevonden.

Gelet op wat *supra* onder punt 4.3.3.1. gesteld wordt, namelijk dat de verzoekende partijen geen schending aantonen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en gelet op het feit dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632), tonen de verzoekende partijen *in casu* geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN